

РЕШЕНИЕ

№ 5393

гр. София, 15.10.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 24 състав, в публично заседание на 24.09.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Бранимира Митушева

при участието на секретаря Гургана Мартинова, като разгледа дело номер **7540** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК.

Образувано е по жалба на Ц. В. К. и Й. В. К. от [населено място] срещу мълчалив отказ на кмета на Столична община за произнасяне по искане вх. № 94-Ц-3043/2/14.07.2011 г.

В жалбата и в уточняваща молба са развити доводи за незаконосъобразност на мълчаливия отказ, като постановен в противоречие с императивната разпоредба на § 9 от ПР на ЗУТ. Твърди се, че незаконосъобразно административният орган не се е произнесъл по заявление вх. № 94-Ц-3043/2/14.07.2011 г. и не е издал заповед по смисъла на § 9, ал. 2 от ПР на ЗУТ. Жалбоподателите молят съда да отмени мълчаливия отказ и реши спора по същество, като отмени заповед № РД-40-491/14.03.1983 г. на председателя на ИК на СНС, както и присъди направените по делото разноски.

Ответникът – КМЕТА НА СТОЛИЧНА ОБЩИНА – редовно призован, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и счита същата за неоснователна по съображения, подробно изложени в писмени бележки. Претендира присъждане и на юрисконсултско възнаграждение.

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Със заповед за отчуждаване на недвижим имот № РД-40-491/14.03.1983 г. на председателя на ИК на СНС, на основание чл. 95 и чл. 98 във връзка с чл. 63 от ЗТСУ /отм./ и чл. 263, ал. 3 от ППЗТСУ, е отчужден в полза на държавата за мероприятиято „Научно-производствена база за изкуствени човешки органи” имот пл. № 469, кв. 9а, м. „Дървеница”, находящ се на [улица], [населено място], собственост на: В. К. Б. и Ц. В. К.. В заповедта е определен начина на обезщетяване на собствениците – чрез отстъпване на недвижим имот по нормите на чл. 253 от ППЗТСУ в новостроящ се жилищен блок в[жк], като е посочено с какви жилища следва да бъде обезщетен всеки един собственик и неговото семейство.

Във връзка с така издадената заповед за отчуждаване и на основание чл. 100 от ЗТСУ /отм./ са издадени заповед № РД-41-1867/16.09.1986 г. и заповед № РД-41-1866/16.09.1986 г. на председателя на ИК на СНС, с които са определени конкретни апартаменти в блок – ведомствено общежитие на Ц. „Прогрес”, м. „Дървеница”, за обезщетяване на собствениците на отчуждения имот пл. № 469, а именно: за В. К. Б. – ап. № 14, ет. IV, с площ от 47.80 кв. м., ведно с таван № 17; на дъщеря му Й. В. В. – ап. № 15, ет. IV, с площ от 104.88 кв. м., ведно с таван № 18; на Ц. В. К. – ап. № 18, ет. V, с площ от 104.88 кв. м., ведно с таван № 22.

Съгласно приложени по делото като част от административната преписка писмени доказателства във връзка с изграждането на обект „Научно-производствена лаборатория за биоматериали” и премахването на отчуждената сграда на [улица] на Ц. В. К. е издадена заповед за настаняване № 04-325/12.11.1984 г. в държавен имот – тристатен апартамент № 43, [жилищен адрес] в[жк], а на В. К. Б. заповед за настаняване № 806/19.08.1988 г. в едностаен апартамент в[жк]. С договор за продажба на държавен недвижим имот от 16.11.1990 г. Ц. В. К. е закупила 1/2 ид. ч. от апартамент № 43, [жилищен адрес][жк].

С искане, наименовано „жалба”, вх. № 94-Ц-3043/2/14.07.2011 г. Ц. В. К. и Й. В. К., в качеството си на собственици на отчужден недвижим имот, съставляващ имот пл. № 496, кв. 9а, м. „Дървеница”, са поискали по същество от кмета на Столична община произнасяне по § 9 от ПР на ЗУТ и отмяна на заповедите за отчуждаване на процесния недвижим имот. В искането е посочено, че молителите към настоящия момент не са обезщетени. По делото е приложено и удостоверение № 1194-Й-11/26.11.2009 г., издадено от дирекция „Инвестиционно отчуждаване”, съгласно, което имотът на Й. К. е отчужден за обект „Научно производствена база за изкуствени човешки органи”, за който същата е обезщетена с ап. 15, ведомствено жилище на Ц. „Прогрес”, което към настоящия момент не се изгражда.

По така направеното искане вх. № 94-Ц-3043/2/14.07.2011 г. кметът на Столична община не се е произнесъл в законоустановения 14-дневен срок, включително и до приключване на настоящото производство, и в тази връзка жалбоподателите с жалба вх. № 19054/29.08.2011 г., подадена директно до съда, са обжалвали мълчалив отказ на кмета на Столична община за произнасяне по направено по реда на § 9 от ПР на ЗУТ искането.

По делото са представени и сметки за жилищен влог в Държавна спестовна каса на името на Й. В. К. и Ц. В. К. – В..

С оглед пълното изясняване на делото от фактическа страна е допусната и приета

съдебно-техническа експертиза. Съгласно заключението на вещото лице Р. Ч. процесният недвижим имот, съставляващ пл. № 469, е включен в парцел „ДКНТП за научно-производствена база за изкуствени човешки органи”, кв. 9а, м. „Дървеница” по плана, одобрен със заповед № 150/16.04.1982 г. и УПИ I – „за Ц. „Прогрес”” – разширен в югоизточна посока, по актуалния план, одобрен със заповед № РД-09-50-641/30.11.1998 г., и е отчужден за „Научно производствена лаборатория за биоматериали”/”Научно производствена лаборатория за изкуствени органи и биоматериали”. Вещото лице е посочило, че застроителният план от 1982 г. предвижда застрояването във връзка с функционалното предназначение на урегулирания поземлен имот /УПИ/, в който общо са включени 9 поземлени имота, и съдържа: комплекс от застрояване на 6 етажа – основен корпус, на 5 етажа – общежития, на 3, 2 и 1 етажа – основно и допълващо застрояване за нуждите на отреждането, като при извършен оглед на място е констатирано, че от предвидените по ЧЗРП от 1982 г. мероприятия е реализирана основната 6 етажна сграда с едноетажната част, а по плана от 1998 г. е реализиран трансформаторен пост и помощни едноетажни сгради в югоизточното разширение на имота, както и едноетажна сграда, разположена в западната част на имота. Вещото лице е дало заключение, че към 30.10.1998 г. и понастоящем имот с пл. № 469 не е завзет съгласно предвижданията на ПУП, същият не е застроен съгласно застроителната част на плана от 1982 г., както и този от 1998 г., но разпитано обаче в съдебно заседание вещото лице е направило корекция в тази част от заключението си, като е казало, че и към момента на отчуждаването на процесния имот върху него не е било предвидено изграждане на сгради, той е бил елемент и част от общото УПИ, което е включвало изграждането на 6 етажната сграда и общежития. Вещото лице е установило също така, че част от североизточната граница на имот пл. № 469, около 8 м. измерено графично, съвпада със строителната граница на 6 етажната сграда на Ц. „Прогрес”. Разпитано в съдебно заседание вещото лице е заявило, че предвидените по плана от 1982 г. общежития не са реализирани, като те и не попадат върху процесния поземлен имот.

При така установените факти, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от надлежни страни в срока по чл. 149, ал. 2 от АПК. Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е мълчалив отказ на кмета на Столична община да се произнесе по направено по съществото си искане вх. № 94-Ц-3034/2/14.07.2011 г. по § 9, ал. 1 от ПР на ЗУТ за приключване на отчуждително производство и отмяна на заповед за отчуждаване № РД-40-491/14.03.1983 г., издадена по чл. 95 и чл. 98 от ЗТСУ /отм./. Съгласно разпоредбата на § 9, ал. 1 и ал. 2 от ПР на ЗУТ в компетентността на кмета на Столична община е да се произнася по искания за отмяна на заповеди за отчуждаване. Разпоредбата на § 9, ал. 1 от ПР на ЗУТ предвижда за отчуждителните производства, започнали при действието на отменените /ДВ, бр. 124 от 1998 г./ разпоредби на глава пета, раздел I от ЗТСУ, по които е издадена заповед за отчуждаване и недвижимият имот е завзет до 30 октомври 1998 г., се прилагат отменените разпоредби на ЗТСУ и отмененият чл. 102 от ЗС, а разпоредбата на ал. 2 на § 9 от ПР на ЗУТ предвижда в случаите, когато недвижимият имот не е завзет до 30 октомври 1998 г., заповедта за отчуждаване и за обезщетяване се отменя и производството се прекратява от кмета на общината със заповед. От

приложените по делото доказателства се установява, че в законноустановения 14-дневен срок от подаване на искането по § 9 от ПР на ЗУТ административният орган не се е произнесъл с изричен акт, с който да уважи искането и издаде заповед или откаже отмяна на заповедта за отчуждаване и прекратяване на отчуждителното производство, а липсата на материализирано волеизявление на последния е "мълчалив отказ" по смисъла на разпоредбата на чл. 58, ал. 1 от АПК, който от своя страна подлежи на съдебен контрол по реда на АПК.

В производството по § 9 от ПР на ЗУТ кметът на общината е компетентният орган да разгледа искане за отмяна на отчуждаване, като цитираната норма е приета за приключване на започналите отчуждителни производства по реда на ЗТСУ, отменен със ЗУТ, но незавършени до отмяната му. Първото условие за прилагане на § 9 от ПР на ЗУТ е отчуждителното производство да не е завършило. То е незавършено тогава, когато не е платено определеното с отчуждителната заповед парично обезщетение, или ако обезщетението е имотно, да не е била издадена заповед по чл. 100 от ЗТСУ /отм./, или макар и да е издадена такава заповед, конкретизираният имот реално да не може да се предаде на правоимащия по независещи от административния орган обективни причини. Ако се установи, че отчуждителното производство не е завършено, се пристъпва към установяване коя от хипотезите по ал. 1 или ал. 2 на § 9 от ПР на ЗУТ е налице за всеки конкретен случай. В процесния случай искането на жалбоподателите, така както самият той е посочил в жалбата си и в уточняваща молба към нея /стр. 59 от делото/, е направено на основание § 9, ал. 1 от ПР на ЗУТ, която хипотеза настоящата съдебна инстанция, въз основа на приетите по делото писмени доказателства, намира, че безспорно е налице. Видно от заповед № РД-40-491/14.03.1983 г. на председателя на ИК на СНС по реда на чл. 95 и чл. 98 от ЗТСУ /отм./ е започнало производство по отчуждаване, в полза на държавата за мероприятие „Научно производствена база за изкуствени човешки органи”, на имот пл. № 469, кв. 9а, м. „Дървеница”, находящ се на [улица], [населено място], собственост на жалбоподателката Ц. В. К. и на наследодателя на жалбоподателката Й. В. К.. От приетите по делото доказателства се установява също така, че собствениците на процесния имот, в това число и лично жалбоподателката Й. К., са обезщетени с жилища, във връзка с което са издадени две заповеди по чл. 100 ЗТСУ (отм.), за конкретизацията им. Процедурата по отчуждаването не е проведена докрай, предвид обстоятелството, че безспорно се установява от приетите по делото доказателства – удостоверение № 1194-Й-11/26.11.2009 г. на дирекция „Инвестиционно отчуждаване”, Столична община, че ведомственото общежитие на Ц. „Прогрес”, в което са определени апартаментите, отстъпени на жалбоподателите за обезщетение, не е построено и реално на собствениците на отчуждения имот не са предадени жилищата, които са им определени като обезщетение. По делото се установява също така, че е налице в процесния случай и втората кумулативно дадена предпоставка по § 9, ал. 1 от ПР на ЗУТ, а именно - отчужденият имот да е завзет до 30.10.1998 г. за съответното отчуждително мероприятие. В тази връзка следва да се има предвид, че съдът не споделя доводите на жалбоподателите в писмените бележки по делото, че процесният имот не е завзет съгласно предвижданията на подробния устройствен план. Завземането на имота представлява поредица от фактически действия, в които се включват както осъществяването на мероприятието, за което е отчужден имота, така и всякакви други разпоредителни действия по установяване на фактическата власт върху този имот. Данни за такова завземане по отношение на процесния имот се

установяват от една страна от приетата по делото съдебно-техническа експертиза и разпита на вещото лице в съдебно заседание, съгласно, които процесният недвижим имот, съставляващ пл. № 469, е включен с още няколко имоти в парцел „ДКНТП за научно-производствена база за изкуствени човешки органи”, кв. 9а, м. „Дървеница” по плана, одобрен със заповед № 150/16.04.1982 г. Вещото лице е посочило още, че този план от 1982 г. е предвиждал комплексно застрояването във връзка с функционалното предназначение на УПИ, включващо застрояване на 6 етажа – основен корпус, на 5 етажа – общежития, на 3, 2 и 1 етажа – основно и допълващо застрояване за нуждите на отреждането, като при извършен оглед на място е констатирано, че от предвидените по плана от 1982 г. мероприятия е реализирана основната 6 етажна сграда с едноетажната ѝ част, като част от североизточната граница на имот пл. № 469, около 8 м. измерено графично, съвпада със строителната граница на тази 6 етажна сграда на Ц. „Прогрес”. Разпитано в съдебно заседание вещото лице е заявило също така, че предвидените по плана от 1982 г. общежития не са реализирани, като те и не попадат върху процесния поземлен имот, върху който и не е било предвидено изграждането на сгради. Обстоятелството за завземането на процесния имот до 30.10.1998 г. се потвърждава и от писмо на Ц. „Прогрес” от 06.10.1987 г., адресирано до Главна дирекция за изграждане на С., отдел „Настаняване и оборотни жилища”, видно, от което към 1987 г. имотите, включително и имот пл. № 469, са завзети и се разчистват за подготовка на строителна площадка за започване на строителство от 1988 г. Именно във връзка със завземането на процесния имот жалбоподателите са били настанени в държавни апартаменти съгласно приложените по делото настанителни заповеди. Всички тези обстоятелства са установени по безспорен начин в хода на съдебното производство и въз основа на тях настоящият съдебен състав, след обсъждане на доказателствата по отделно и в тяхната съвкупност, намира, че предпоставките на § 9, ал. 1 от ПР на ЗУТ за произнасяне на кмета на Столична община в конкретния случай са налице.

Предвид гореизложеното настоящата съдебна инстанция приема, че така подадената жалба е основателна и доказана и като такава следва да бъде уважена, отказът като незаконосъобразен следва да бъде отменен, а преписката върната на административния орган за произнасяне с изричен акт по § 9 от ПР на ЗУТ.

С оглед изхода на спора и доколкото в настоящото производство от жалбоподателите е направено искане за присъждане на разноските по делото, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати направените по делото от жалбоподателите разноски в размер на: 20 лева внесена държавна такса, 150 лева внесен депозит за вещо лице и 300 лева изплатено адвокатско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК Административен съд – София град, 24-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ мълчалив отказ на КМЕТА НА СТОЛИЧНА ОБЩИНА за произнасяне по искане вх. № 94-Ц-3043/2/14.07.2011 г. на Ц. В. К. и Й. В. К. за произнасяне по § 9 от ПР на ЗУТ.

ВРЪЩА административната преписка на административния орган за изрично произнасяне по § 9 от ПР на ЗУТ, в едномесечен срок от получаване на преписката,

съобразно мотивите на настоящото съдебно решение.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ОБЩИНА да заплати на Ц. В. К. и Й. В. К. от [населено място] общо сумата в размер на 470 /четиристотин и седемдесет/ лева, представляваща разноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: